

Bekännelsen i två länder

Henrik Perret

Drottningens Elisabeth II har nyligen firat diamantjubileum, efter 60 år på tronen som regerande drottning. Dåvarande prinsessan Elisabeth fick beskedet om sin fars, kung George VI:s bortgång under en resa i Kenya. Hon hade åtagit sig uppdraget eftersom hennes svårt sjuka far inte kunde resa. Dödsbudet kom via en journalist, som bevakade prinsessans resa i Afrika. Han fick beskedet via sin redaktion, och kontaktade prinsessans make, prins Philip, som tog sin hustru med sig ut i en park och gav henne det tunga beskedet att hennes far hade dött och att hon nu är Englands drottning.

Kristendomen syns

Förutom den entusiasm, som präglat England under de fyra dagar långa festligheterna, har jag fäst mig vid den tydliga kristna bekännelsen. En av höjdpunkterna i firandet var en tacksägelsegudstjänst i anrika St. Pauls' Cathedral, samma kyrka där också drottning Victoria firade sitt 60-års jubileum på tronen i slutet av 1800-talet.

I tacksägelsegudstjänsten läste premiärminister David Cameron bibeltexten. Många kungligheter sjöng ivrigt med i psalmerna tillsammans med ministrar, medlemmar av parlamentet och ledande personer i Brittiska samväldet.

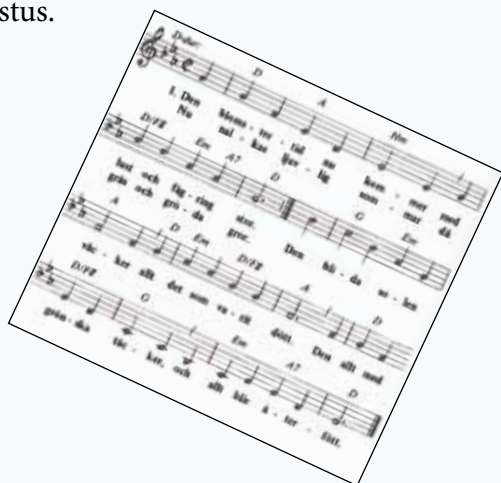
I samband med måltider, bl.a. i Westminster Hall, inleddes måltiden med en bordsbön. När olika platser presenterades i TV-sändningarna, kommenterade man

också den centrala roll kristendomen har haft och har.

Drottningens jultal har ofta präglats av en klar bekännelse. Särskilt minns jag hennes jultal senaste jul (2011). Säkert är, vilket också ärkebiskopen framförde i sin predikan i tacksägelsegudstjänsten, att drottningen personligen bekänner den kristna tron.

Sommarpsalmen irriterar

Detta jubileum och de av kristen tro präglade festligheterna i England och särskilt i London sammanföll med diskussionerna om sommarpsalmens vara eller icke vara i Finland. Diskussionerna har visserligen pågått i flera år. *Den blomstertid nu kommer* har för många generationer finländare varit tecknet på att skolan är slut och sommaren har börjat. Psalmen är en kristen psalm, som ger uttryck för skapelSENS, inklusive människans, prisande av Gud som Skapare. Men psalmen uttrycker också tydligt att Guds godhets källa är Kristus.

St. Pauls katedral i London
Bild: morgueFile

London 2012

Också vid de olympiska spelens öppnande i London i augusti framkom det tydligt vilken ställning kristendomen har haft och har i den brittiska kulturen. Två för oss i Finland kända psalmer framfördes (*Abide with Me – Bliv du hos mig* och *Guide Me, O Thou Great Redeemer, – Gud, Ditt folk är vandringsfolket*, som finns i den finlandssvenska psalmboken som nr 383). De olympiska spelen är extra känsliga och kravet på politisk korrekthet är särskilt stort. Skulle något kristet inslag ha förekommit om Finland hade stått som värd? Eller Sverige, Norge eller Tyskland?

Tro och traditioner

I ljuset av engelsmännens frimodiga fasthållande av kristna traditioner, som naturligtvis inte är detsamma som hjärtats tro och tillbedjan, undrar man om Jesu ord också gäller oss:

”Den som skäms för mig och mina ord i detta trolösa och syndiga släkte, för honom skall också Människosonen skämmas, när han kommer i sin Faders härlighet med de heliga änglarna.” Mark. 8:38

Det intressanta är, att riten intresserar i en situation där tron bakom riten är försvinnande.

Jag tror dock att traditioner är viktiga. De är bärare av det kristna vittnesbördet som kan tända människor till tro, “när och var det behagar Gud.”

Nu är det viktigt att det kristna vittnesbördet och den kristna bekännelsen hålls högt, åtminstone bland oss kristna. Genom bekännelsen öppnas nya dörrar till vittnesbörd.

Räds ej bekänna Kristi namn!

Nu har vissa högröstade fritänkare krävt att psalmen inte längre får sjungas, efter som den är stötande och kränker människor med annan religion eller ateister, som inte vill bekänna någon religiös tro. Skolan skall vara neutral, heter det. Frågan aktualiserades bl.a. av att den nyvalde biskopen i Kuopio stift, Jari Jolkonen, valde att låta sina barn utebli från skolans avslutningsfest, eftersom sommarpsalmen inte fick sjungas i skolan.

Såväl statens representant (bl.a. Johannes Koskinen i riksdagen) som kyrkans representant (ecklesiastikrådet Jukka Keskitalo) hävdar, att sjungandet av *Den blomstertid nu kommer* inte är religionsutövning. Man vill förmodligen ge ”neutrala” argument för att sjunga psalmen och försöker motivera detta med kulturella synpunkter: det hör till den finska kulturen att avsluta skolåret med sommarpsalmen.

Också i Sverige har liknande diskussioner förts. Både hos oss och i Sverige har diskussionerna också gällt kristna inslag i skolans julfirande. Julevangeliet, kristna julsånger mm. borde rensas bort, ljuder kravet i våra länder.